

JON ØIVIND NESS FIERCE KENTUCKY MOTHERS OF DOOM

MAGNUS LODDGAARD, PIANO · THOMAS KJEKSTAD, GUITAR
SVERRE RIISE, TROMBONE · MARIUS HESBY, TROMBONE
NORWEGIAN RADIO ORCHESTRA · THOMAS RIMUL, CONDUCTOR

NORWEGIAN
AURORA
CONTEMPORARY
MUSIC

Jon Øivind Ness

- 1 Sunburst 22:43**
- 2 Bury my Heart at Katnosa 18:03**
- 3 Fierce Kentucky Mothers of Doom 24:02**

Magnus Loddgard, piano
(Sunburst)

Thomas Kjekstad, guitar
(Bury my Heart at Katnosa)

Sverre Riise, trombone · Marius Hesby, trombone
(Fierce Kentucky Mothers of Doom)

Norwegian Radio Orchestra · Thomas Rimul, conductor

**FIERCE
KENTUCKY
MOTHERS
OF DOOM**

JON ØIVIND NESS - THREE CONCERTOS

by Malcolm MacDonald

The composer **Jon Øivind Ness** grew up at Inderøy in the county of Northern Trøndelag, where he learned the *tusselfløyte* (a microtonal Norwegian instrument related to the soprano recorder) as well as violin and clarinet. However it was as a guitarist that he entered the Norwegian Academy of Music in 1987. In 1989 he began rather to study composition there, his teachers including Olav Anton Thommessen and Lasse Thoresen. He first came to prominence in 1993, when his *Schatten* for 23 players gained the Norwegian Society of Composers 'Composition of the Year' award. His works *Cascading Ordure* and *The Dangerous Kitten* gained the Edvard Grieg Prize in 1997 and 2000 respectively.

During the 1990s, his works made many references to popular music, especially progressive rock, and he still avails himself of the energy he finds in such music. He has also evolved a characteristic polytonal harmonic

language of his own, which he combines with microtonal writing – specifically a use of quarter-tones that sometimes gives him works a folk-like quality, occasionally Arabian and occasionally Norwegian in feeling. Ness also makes use of spectral techniques similar to those developed by French composers in the later decades of the 20th century.

Much of Ness's music has a humorous streak, though the humour is sometimes rather black or ironic, and he sees himself as having moved, in recent years, from humour to something entirely more serious, which he labels 'dark ambient'. He regards all three of the concertos recorded here as reflecting a transitional phase between humour and seriousness. Other examples are the concerto for cello and wind instruments, *Zvezdochka in Orbit* and the clarinet concerto *Bad News From the Desert (Deep Pain of the Dung Beetle)* (released on Aurora ACD5063, ACD5053). In fact – different

though each is in instrumental line-up, and different in individual character – the three concertos on the present disc seem closely related, siblings of the same family. They are all in a sense ‘black comedies’ and they all draw on a common vocabulary and gestural language of instrumental writing; they deploy the same kinds of rhythms, cluster harmonies, textural blocs, and clots, jabs and daubs of colour. Perhaps it is appropriate to speak of them as embodying a kind of Brutalist Impressionism.

Completed on 4 October 2007, the single-movement piano concerto **Sunburst** was commissioned by the pianist Magnus Loddgård and the Kristiansand Symphony Orchestra, who gave the premiere in Kristiansand on 28 November 2008. According to the composer, this piece ‘is just a “romantic” piano concerto. But it is also a piece in which very serious material is confronted with more humorous stuff’. The use of the term ‘romantic’, which Ness has already ironized with quotation marks, needs to be severely qualified. There are no big aspiring tunes in this concerto – in fact hardly any melodies at all, unless we include the remarkable passage two-third through the score which Ness marks ‘*with clumsy pathos*’ in which piano, xylophones and flutes mull over a scrap of something that might once have been a folk song or a pop song. (The

effect is rather like the woodwind and percussion ‘*marche militaire*’ in Varèse’s *Arcana*.)

The title *Sunburst* is certainly appropriate to the concerto’s bright, burnished sonorities, and initially it seems to have some kinship to *Bury My Heart at Katnosa* with its shifting layers of cluster harmonies. The piano first makes its entrance with clangorous, Messiaen-like writing. In fact, for the first half of the concerto the solo part is confined exclusively to the highest reaches of the keyboard, as if continually narrowing or expanding a band of pianistic white noise. The piano finds itself making alliances and working as a unit with first one, then two and eventually three xylophones, reinforced by piccolos. Gradually other elements intrude, textures break up, motoric motion in the strings and bursts of sennets and tuckets in the brass propel the music forward. Some of the interloping presences are grotesque or slyly humorous: phrases stumble or get drunkenly skewed, jazzy syncopation haunts the piano’s subconscious. Soloistic virtuosity seems manic, circular, imprisoned within its attitudes, unable to break out or to get anywhere. Eventually a tremendous toccata-like momentum builds up, involving piano, percussion and full orchestra. It drives to a grand climax and is then cut off, leaving the

piano tapping its very highest note above a dissolving veil of orchestral harmony, before it subsides to the lower reaches and is cut off by a xylophone attack, echoing the temple block *sforzato* with which the whole work began.

Bury my Heart at Katnosa is a concerto for amplified guitar and orchestra, commissioned by Thomas Kjekstad, which Ness completed on 7 March 2005. It was premiered in Oslo by Thomas Kjekstad with the Kringskastingsorkesteret conducted by Rolf Gupta. Katnosa is a scenically beautiful lake almost due north of Oslo, and the centre of an extensive nature reserve of forest and wetlands established in 1995. Ness's concerto, conceived as a tribute to the landscape, is at one and the same time a kind of romantic nature poem – even in the tradition of Grieg – and a gentle satire of that genre. The title also refers, of course, to the famous history of the struggle of Native Americans against the encroaching whites in the American West, *Bury My Heart at Wounded Knee*, by Dee Brown (1970), which also became the title of a song by Buffy Sainte-Marie. There is a suggestion here that the natural beauty of the landscape is not as innocent or peaceful as it seems; indeed Ness has described the concerto as a piece where death is omnipresent. Ness thinks of the guitar – whose strings are tuned by quarter-tones flat or sharp

– as the main character, the observer of the natural world, as represented by the orchestra.

The way the orchestra evokes the landscape seems almost literal sound-painting, and yet there is more going on here than meets the eye, or the ear. There is a double idea, consisting of birdsong in the piccolo and flutes and a little gaggle of six solo violins, and the wind in the trees (glissandi in the strings making fluid waves of sound). This music recurs several times, almost like a sort of ritornello. The composer tells us, however, that the birds are singing the tone-rows of the violin concertos by Alban Berg and Fartein Valen (two concertos of intense lyricism with reflections and premonitions of death). There is also a graphic imitation of a woodpecker on woodwind and temple block, and a mysterious chromatic shape 'that may or may not be a weasel'; elsewhere Ness has said of it 'Moose? Weasel? Lizard?'. Harmonies in woodwind and strings and brass move in and out of focus, not functional but providing a background, or in photographic terms a depth of field for the observer's gaze.

As for the observer himself, the guitar's solos are not only contemplative, but have a certain busy self-absorption; they seem to want to take a linear path through the woods yet always end up where they started. The somewhat dry

sound, making occasional use of microtones, always sounds a little alienated from its surroundings. As the concerto goes on the soloist's efforts become more elaborate and insistent; but at the end his attempts to make sense of things are cut short. In the closing pages, the guitar part is reduced to simple strummed chords, sinking lower and lower, as if collapsing to the ground. The composer explains that the observer 'gets a heart attack and dies on the shore. Quite graphic and silly, but at the same time quite serious'.

Fierce Kentucky Mothers of Doom, for two trombones and two ensembles, exists in two versions. Ness was already planning a double trombone concerto when he received a request from the BIT 20 ensemble of Bergen and the Ensemble Contemporain de Montréal to compose a piece for two ensembles to be played in Toronto, at very short notice. They specifically requested a piece that would be a duel between the two ensembles. Because of the shortness of time, Ness's solution was to compose a piece that would also be the introductory part of the trombone concerto proper. This 'short version' of *Fierce Kentucky Mothers*, which ends with the first entry of the trombones and some 40 seconds of their duelling, was premiered in Toronto in 2005. The 'long version', which we hear on this CD, was completed in December 2006 and was

premiered in Oslo on 11 April 2008 by the trombonists Sverre Riise and Marius Hesby, with the Kringkastingsorkesteret conducted by Dmitri Slobodeniuk.

Ness explains that the piece was influenced by the 1996 Quentin Tarantino film *From Dusk to Dawn*, which notoriously begins as a violent 'road movie' with criminals robbing stores, rape, murder and mayhem; only to transmogrify into a relentlessly bloody vampire horror-comedy. But Ness was equally influenced by a different film, John Boorman's *Deliverance*, with its famous sequence of the 'duelling banjos' played by two inbred rednecks. Here is the derivation of 'Kentucky' in the title. 'Doom', however, evokes the SF/horror video game *Doom 3*, in whose scenario teleportation experiments have opened a gateway to Hell, resulting in an invasion by demons who the game-player has to destroy.

Ness's work is less nasty than these derivations suggest, but it is certainly 'fierce' and at times barbaric. It is not really a 'double trombone concerto', though it has been described as such: rather it's a competitive piece for two ensembles, and about a third of the way through the two trombonists, having been members of the ensembles, stand up and become soloists. The two ensembles are

identical in constitution: flute (doubling piccolo), oboe, clarinet, bassoon, horn (tuned a quarter-tone flat), trumpet, trombone, piano, percussionist and string quartet.

As noted, there is plenty of violence in the writing of this work, which is characterized by long spans of furious activity broken by brief, semi-exhausted periods of stillness. The two ensembles tend to mirror or reinforce one another; there is little actual polyphony or dialogue between them, rather they reflect or ghost one another, though they may fill in or overlay each other's harmonies, while sticking to the identical rhythms. There is much use of quarter-tones, and there are also hints of popular music – cakewalk and boogie-woogie rhythms emerge briefly at different points – but these are fairly well disguised. When the two trombonists stand forth from the ensembles they tend to dominate the proceedings in their duel of flamboyant, precipitous virtuosity. This rambunctious music discloses, more clearly than the other two works on this CD, that Ness's music has certain affinities to Varèse; specifically it is difficult not to think here of Varèse's burlesque ensemble piece *Dance for Burgess*, with its vertiginous trombone solo.

JON ØIVIND NESS – TRE KONSERTER

av Malcolm MacDonald

Komponisten **Jon Øivind Ness** vokste opp på Inderøy i Nord-Trøndelag, der han som barn spilte fiolin, klarinett og tussefløyte (et norsk tradisjonsinstrument som er i slekt med blokkfløyte, men der noen av intervallene følger naturtonerekken.) Da han begynte å studere ved Norges musikkhøgskole i 1987, var det imidlertid som gitarist. To år senere gikk han over til å studere komposisjon samme sted, hos blant andre Olav Anton Thommessen og Lasse Thoresen. Ness gjorde seg bemerket første gang i 1993, da stykket *Schatten* for 23 musikere fikk Norsk komponistforenings pris "Årets verk". Deretter ble *Cascading Ordure* og *The Dangerous Kitten* tildelt Edvard-prisen, henholdsvis i 1997 og 2000.

På 1990-tallet er det mange referanser til populærmusikk i Ness' verk, kanskje særlig til progrock; en energikilde han fremdeles benytter seg av. Han har dessuten utviklet et eget polytonalt harmonisk språk som han ofte

kombinerer med mikrotonalt materiale – særlig kvarttoner. Kvarttonene blir brukt på en måte som kan gi musikken et preg av folkemusikk; noen ganger i arabisk retning, andre ganger norsk. Ness gjør også bruk av spektrale teknikker som ligner teknikkene franske komponister utviklet mot slutten av det 20. århundre.

Jon Øivind Ness' musikk har ofte en humoristisk undertone, selv om humoren kan være svart og ironisk. De siste årene har komponisten i følge seg selv beveget seg fra det humoristiske mot noe mer alvorlig som han kaller 'dark ambient'. Alle de tre konsertene som er innspilt her, gjenspeiler for ham en slik overgangsfase mellom humor og alvor. Andre eksempler er konserten for cello og blåseensemble, *Zvezdochka in Orbit*, og klarinettkonserten *Bad News From the Desert (Deep Pain of the Dung Beetle)* (utgitt på Aurora ACD5063, ACD5053). Selv om de er

skrevet for ulike instrumenter og har forskjellig karakter, framstår de tre konsertene på den foreliggende platen som om de er i slekt, kanskje som søskjen av samme familie. Alle er på et vis 'svarte komedier', og alle trekker veksler på et felles instrumentalt og gestisk vokabular; de utvikler samme type rytmer, harmoniske clustre, teksturer, klanglige utbrudd og fargespill. Kanskje kunne man si at de er eksempler på en slags brutalistisk impresjonisme.

Den ensatsige klaverkonserten ***Sunburst*** ble ferdigstilt 4. oktober 2007. Den er bestilt av pianisten Magnus Loddgård og Kristiansand symfoniorkester, som også urframførte den i Kristiansand 28. november 2008. I følge komponisten er dette stykket 'bare en "romantisk" klaverkonsert'. Men det er også et stykke der veldig strengt materiale blir satt opp mot mer humørfylte passasjer. Bruker man ordet 'romantisk', som Ness allerede ironiserer over gjennom å bruke anførelstegn, må det begrunnes godt. I denne konserten er det ingen framtredende melodier – faktisk finnes det nesten ingen melodier overhodet, med mindre vi teller med den særegne passasjen to tredeler ut i verket som Ness markerer '*with clumsy pathos*', der piano, xylofon og fløyter kverner på en uoverenstemmelse om noe som kan ha vært en folketone eller en poplåt. (Effekten ligner litt på partiet i treblås og

slagverk som er markert '*marche militaire*' i Vareses *Arcana*.)

Tittelen ***Sunburst*** passer uten tvil til konsertens lyse, skinnende klanger, og innledningsvis gir musikken assosiasjoner til *Bury My Heart at Katnosa* med sine skiftende lag av harmoniske clustre. Først kommer klaveret inn i klangfull, Messiaen-aktig stil. I hele første halvdel av konserten er solopartiet faktisk avgrenset til de aller lyseste tangentene, som om et bånd av pianistisk hvit støy kontinuerlig blir komprimert eller utvidet. Klaveret allierer seg og flyter sammen først med én, så to og til sist tre xylofoner, forsterket med piccolofløyter. Gradvis trer andre elementer inn, teksturer brytes opp, mekanisk bevegelse i strykere driver musikken framover sammen med signaler og fanfarer i messing. Noen av figurene som inntrer, framstår som groteske eller nesten slu med en humoristisk undertone: Fraser snubler eller virker skjeve og forvirret, jazz-aktige synkoper jager rundt i klaverets underbevissthet. Solisten beveger seg virtuost, men manisk i ring, innesperret i sin egen tilnærming til musikken, uten evne til å bryte ut eller bevege seg noe sted hen. Til sist bygger et voldsomt, toccata-lignende klimaks seg opp i klaver, slagverk og fullt orkester. Det driver mot et storslagent høydepunkt som så blir kuttet, og tilbake står klaveret og hamrer ned sin aller lyseste tone over et slør av orkestral harmonikk

som gradvis trekker seg tilbake til dypere registre. En attakk i xylofon klipper gjennom klangene – som et ekko av sforzatoen i temple blocks som innledet hele verket.

Bury my Heart at Katnosa er en konsert for forsterket gitar og orkester, bestilt av Thomas Kjekstad og ferdigstilt av Ness 7. mars 2005. Den ble urframført i Oslo av Kjekstad og Kringkastingsorkestret, dirigert av Rolf Gupta. Katnosa er et idyllisk vann like nord for Oslo, midt i Nordmarka og også midt i et skog- og våtmarksområde som ble fredet i 1995. Ness' konsert, tenkt som en hyllest til dette landskapet, er på samme tid romantisk naturpoesi – som kan forstås i tradisjon etter Grieg – og en godmodig parodi på samme sjanger. Tittelen refererer også, selvfølgelig, til den kjente historien om hvordan urfolk i Amerika kjempet mot hvite innntrengere i Midtvesten, *Bury My Heart at Wounded Knee* av Dee Brown (1970), som også er tittelen på en sang av Buffy Sainte-Marie. Den naturlige skjønnheten i dette landskapet er likevel ikke så uskyldig eller fredfull som den framstår; faktisk har Ness beskrevet konserten som musikk der døden er allestedsnærværende. Ness ser for seg gitaren som hovedperson, som en betrakter av naturen, det siste representert ved orkesteret. Tre av strengene på gitaren er stremt i kvarttoner i forhold til normal stemming.

Orkesteret maner fram dette landskapet på en måte som nesten bokstavelig er et landskapsmaleri, og ennå foregår det tilsynelatende mer i landskapet enn det som når fram til øyet eller øret. Det finnes en dobbel idé som kombinerer fuglesang i piccolo og fløyter samt seks snakkesalige soloioliner, med vind i trærne (glissandi i strykere som lager flytende bølger av lyd). Dette kommer tilbake flere ganger, nesten som et slags ritornell. Komponisten kan fortelle at fuglene synger tonerekker fra fiolinkonsertene av Alban Berg og Fartein Valen (to svært lyriske konserter som begge gjenspeiler og innvarsler døden). En hakkespett blir imitert i treblås og temple block, og et mystisk kromatisk forløp 'kan være eller ikke være en røyskatt'. Andre steder har Ness omtalt det som 'Elg? Røyskatt? Firfisle?'. Akkorder i treblås, strykere og messing beveger seg inn og ut av fokus. De er uten klar harmonisk funksjon, men utgjør en bakgrunn, eller om det hadde vært et fotografi; en dybde i bildet som oppstår for betrakterens blikk.

Når det kommer til betrakteren selv er gitarens solopartier ikke bare innadvendte, men har i tillegg noe travelt og selvopptatt ved seg: Det virker som om de ønsker å følge en rett sti gjennom skogen, og likevel ender de alltid opp der de begynte. Den nokså tørre klangen og bruken av mikrotoner her og der høres alltid

litt fremmed ut i omgivelsene. I løpet av konserten blir solistens anstrengelser mer insisterende og utbroderte, men til slutt blir betrakterens forsøk på å forstå landskapetkuttet tvert. I løpet av de siste sidene i partituret blir gitarstemmen redusert til anslag og akkorder som synker dypere og dypere, som om de kollapser mot bakken. Komponisten forklarer at betrakteren 'får hjerteinfarkt og dør i strandkanten. Ganske overtydelig og tåpelig, men samtidig ganske alvorlig'.

Fierce Kentucky Mothers of Doom for to tromboner og to ensembler finnes i to versjoner. Ness hadde allerede planlagt å skrive en dobbel trombonekonsert da han på veldig kort varsel fikk en forespørsel fra BIT20 Ensemble i Bergen og Ensemble Contemporain de Montréal om å skrive et stykke for to ensembler som skulle framføres i Toronto. Bestillerne ba spesielt om et stykke som skulle være en duell mellom de to ensemblene. Ness løste den korte fristen ved å lage et verk som samtidig ble første del av den endelige trombonekonserten. Denne 'kortversjonen' av *Fierce Kentucky Mothers...*, som slutter med trombonenes første innsats og rundt 40 sekunder med duell mellom dem, ble urframført i Toronto i 2005. Den 'lange versjonen', som vi hører på denne CDen, ble ferdigstilt i desember 2006 og urframført i Oslo 11. april 2008 av

trombonistene Sverre Riise og Marius Hesby, med Kringkastingsorkestret dirigert av Dmitri Slobodeniuk.

Ness forklarer at stykket er inspirert av Quentin Tarantinos film *From Dusk till Dawn* fra 1996, en film kjent for å åpne som en voldsom 'road movie' der kriminelle raner, voldtar, myrder og lemlester; bare for i neste øyeblikk å bli avslørt som en nådeløst blodig vampyr-horror-komedie. Men Ness har også vært inspirert av en annen film, John Boormans *Deliverance*, der det finnes en berømt sekvens med 'duellerende banjoer' spilt av to innavlede *rednecks*. Her er opphavet til tittelens 'Kentucky'. 'Doom' er samtidig en referanse til horrorvideospillet *Doom 3(SF)*, der eksperimenter med teleportering har åpnet en port til helvete. Dette fører til en invasjon av demoner som spilleren må bekjempe og ødelegge.

Ness' verk er ikke så ekkelt og stygt som disse beskrivelsene kunne tilsi, men det er utvilsomt voldsomt og tidvis barbarisk. Til tross for tittelen er ikke verket egentlig en 'dobbeltrombonekonsert'; snarere er det kampglad musikk for to ensembler. Når omtrent en tredjedel av forløpet er tilbakelagt, reiser de to trombonistene seg – som hittil har sittet i ensemblet – og blir solister. Ensemblene har identisk besetning: fløyte (og piccolo), obo,

klarinett, fagott, horn (stemt en kvart tone ned), trumpet, trombone, klaver, slagverk og strykekvartett.

Som nevnt er det mye voldsomhet i dette verket. Lange strekk av hektisk aktivitet blir avbrutt av korte, nesten tomme lommer av stillhet. De to ensemblene har en tendens til å speile eller forsterke hverandre; det er lite egentlig polyfoni eller dialog mellom dem. I stedet reflekterer eller skygger de hverandre. De holder seg til likelydende rytmikk, og det hender at de fyller inn eller dobler hverandres akkorder. Verket gjør utstrakt bruk av kvarttoner, og man finner også populærmusikalske hint – cakewalk og boogie-woogie-rytmer kommer helt kortvarig til overflaten noen steder – nokså godt skjult. Når de to trombonistene trer fram fra hvert sitt ensemble, dominerer de framdriften i en brennende, virtuos duell med hverandre. Denne uregjerlige musikken avslører tydeligere enn de to andre verkene på denne CDen, at Ness' musikk har likhetstrekk med Varèses. Tankene går særlig til Varèses burleske ensembleverk *Dance for Burgess* og dets svimlende trombonesolo.

Jon Øivind Ness (1968) grew up in Nord-Trøndelag, Norway. During his childhood, he played the "tussefløyte" (a Norwegian traditional flute), the violin and the clarinet, and he studied classical guitar at the Norwegian Academy of Music from 1987. From 1989 he transferred to compositional studies. His breakthrough came with the work *Schatten* for 23 musicians, for which he was awarded the Norwegian Society of Composers' "Composition of the Year" award in 1994. Since he has been honoured with the Edvard Prize twice, for the work *Cascading Ordure* in 1997 and *Dangerous Kitten* in 2000.

His works have been commissioned by such artists as the Arditti String Quartet, BBC Scottish Symphony Orchestra, Ensemble Cikada, Ensemble Ernst, accordionist Frode Haltli, Orkester Norden, Oslo Sinfonietta, trombonist Sverre Riise, Saxofon Concentus, Stavanger Contemporary Ensemble, Trondheim Symphony Orchestra, among others. In 2012 – 13 Ness was 'Composer in Residence' with Oslo Philharmonic Orchestra, who also released the album 'Low Jive' in 2009 which was awarded the Spellemannprisen (Norwegian Grammy). In recent years Ness has also done orchestral arrangements for artists including Jenny Hval, Javid Afsari Rad, Mattis Myrland, Unni Løvlid and Diamanda Galás.

Jon Øivind Ness (1968) er fra Inderøy i Nord-Trøndelag, men bosatt i Oslo. Han er gitarist og utdannet som komponist ved Norges musikkhøgskole fra 1989 til -95. Ness fikk sitt gjennombrudd med stykket *Schatten* for 23 musikere, som han ble tildelt prisen årets verk for av Norsk Komponistforening i 1994. Han har skrevet for en rekke samtidsensembler og andre klassiske musikere, og har vært huskomponist i Trondheim Symfoniorkester (2001-2), Bodø Sinfonietta (2012) og Oslofilharmonien (2012-13). De senere årene har han også jobbet som arrangør og har i den sammenheng blant annet samarbeidet med Jenny Hval, Javid Afsari Rad, Mattis Myrland, Unni Løvlid og Diamanda Galás. Han er opptatt av musikk i de fleste genrer, særlig alternativ pop/rock, og søker å integrere elementer fra forskjellige musikkformer i det meste han gjør.

www.jonoivindness.com

Magnus Loddgard, born 1979, studied piano with Sigurd Slåttebrekk and conducting with Ole Kristian Ruud at the Norwegian Academy of Music, and conducting with Lutz Köhler at the Universität der Künste in Berlin. Loddgard is an exceptionally versatile artist, and has worked within many genres as pianist, repetiteur, vocal coach and conductor, and he is also director of "Fjøsfestivalen", an art festival in his native Melhus, outside Trondheim. Loddgard has focused his piano career on the contemporary music scene. He has held solo recital and been soloist with Kristiansand Symphony Orchestra and Trondheim Symphony Orchestra, he has premiered many pieces, and he is the pianist of Ensemble Ernst. He is also active in chamber music and as an accompanist. He has conducted most of the symphony orchestras in Norway, but also works often with smaller ensembles. He is the conductor of ensemble neon in Oslo, and has also repeatedly worked with Oslo Sinfonietta, Ensemble Ernst and Bodø Sinfonietta. But mostly his career has been within opera. He was a repetiteur at the Norwegian National Opera & Ballet for seven years, where he has conducted several productions, both opera and ballet. Loddgard's opera repertoire spans from Monteverdi to contemporary opera, and he has conducted premieres of several operas.

Magnus Loddgard, født 1979, studerte klaver med Sigurd Slåttebrekk ved Norges musikkhøgskole, dirigering med Ole Kristian Ruud ved samme skole og Lutz Köhler ved Universität der Künste i Berlin. Han er en usedvanlig allsidig musiker, og har jobbet innenfor ulike sjangre både som pianist, repetitør og dirigent, i tillegg til å være leder for Fjøsfestivalen, en musikk- og litteraturfestival som arrangeres på hjemgården Loddgard i Melhus. Som pianist har Loddgard gjort seg mest bemerket innenfor samtidsmusikk. Han har gjort solokonserter og vært solist med Trondheim og Kristiansand Symfoniorkester, og urfremført en rekke verker, og han er fast pianist i Ensemble Ernst. Han er også aktiv som kammermusiker og akkompagnatør. Som dirigent har han gjort konserter med de fleste norske symfoniorkestrene, men trives også godt i små ensembler. Han er fast dirigent for ensemble neoN, og har også jobbet gjentatte ganger med Oslo Sinfonietta, Ensemble Ernst og Bodø Sinfonietta. Men hoveddelen av karrieren har dreiet seg rundt opera, og Loddgard var repetitør ved Den Norske Opera & Ballet i syv år, hvor han også har dirigert flere produksjoner, både innenfor opera og ballett. Loddgards operarepertoar spenner fra Monteverdi til samtidsmusikk, og han har dirigert flere urfremføringer.

www.loddgard.com

Thomas Kjekstad (b. 1971) is a guitarist trained at the Norwegian Academy of Music. After finishing his studies, he has had extensive activities as a soloist and member of various ensembles, such as the Oslo Sinfonietta and Affinis Ensemble. Kjekstad has worked with several major orchestras, and with a varied repertoire – including world premieres. He also plays in the duo Twitter Machine with Lars-Erik ter Jung (violin), and released the album Twitter Machine in 2003.

Thomas Kjekstad (f. 1971) er gitarist, utdannet ved Norges musikkhøgskole. Etter studiene har han drevet omfattende virksomhet som solist og medlem av ulike ensembler, som Oslo Sinfonietta og Affinis Ensemble. Kjekstad har jobbet med en rekke store orkestre, og med et variert repertoar – også urfremførelser. Han spiller også i duoen Twitter Machine sammen med Lars-Erik ter Jung (fiolin), som ga ut albumet Twitter Machine i 2003.

.....

Sverre Riise studied with Professor Ingemar Roos at the Norwegian Academy of Music, and graduated with the highest grade in 1996. Since his graduation, he has been principal trombonist of the Norwegian Opera Orchestra (1996) and the Norwegian Radio Orchestra, where he still is today. He won the competition Musicora 98 in Paris with Valkyrie Brass in

1998, and released the CD The Dangerous Kitten with the Oslo Sinfonietta in 1999. In 2004 he released the CD Works by W. Lutoslawski, J. Bach, P. Jansen, O. Berg with Valkyrie Brass. Riise has also been alternating solo trombonist of the Malaysian Philharmonic Orchestra in 2000-2001, and then as a substitute 2. trombonist in the same orchestra in 2006. He was also a soloist with the performance of Arne Nordheim Hunting of the Snark at Siljustøl during Bergen International Festival in 2011 and played Nordheim's "Vevnad" used on OCA, the Ultima Festival and several times during DOCUMENTA13 in Kassel 2012. In addition to teaching at the Barratt Due Institute of Music, he is on several occasions soloist with the Norwegian Radio Orchestra, Oslo Sinfonietta and Ensemble Ernst, recently in September 2012 for the premiere performance of Ørjan Matre "... but I must have said this before".

Sverre Riise studerte med professor Ingemar Roos ved Norges musikkhøgskole og ble uteksaminert med høyeste karakter i 1996. Fra han ble uteksaminert har han vært solotrombonist blant annet i Den Norske Operas Orkester (1996) og Kringkastingsorkesteret hvor han også er i dag. Han vant konkurransen Musicora 98 i Paris med Valkyrien Brass i 1998 og spilte inn The Dangerous Kitten på CD med Oslo Sinfonietta i 1999. I 2004 ga han ut CDen Works by W.

Lutoslawski, J. Bach, P. Jansen, O. Berg med Valkyrien Brass. Riise har også vært alternerende solotrombonist i Malaysian Philharmonic Orchestra i 2000–2001 og vikarierte deretter som 2. trombonist i samme orkester i 2006. Han var dessuten solist med fremføringen av Arne Nordheims Hunting Of the Snark på Siljustøl under FIB i 2011, og spilte Nordheims Vevnad på OCA, under Ultimafestivalen og flere ganger under DOCUMENTA13 i Kassel i 2012. I tillegg til å undervise ved Barratt Due har Riise også ved flere anledninger vært solist med KORK, Oslo Sinfonietta og Ensemble Ernst, senest i september 2012 i urframføringen av Ørjan Matres "... but I must have said this before".

.....

Marius Hesby is trombonist of the Royal Norwegian Navy Band. He graduated from the Norwegian Academy of Music, where he studied with Professor Ingemar Roos. Hesby is concerned with the opportunities the trombone offers as a solo instrument, and he has premiered works by several Norwegian composers, among them Mark Adderley, Lars-Thomas Holm, Ørjan Matre, Jon Øivind Ness and Arne Nordheim. Hesby has been a soloist with the Oslo Philharmonic Orchestra, Bergen Philharmonic Orchestra, Trondheim Symphony Orchestra, the Norwegian Radio Orchestra and the wind ensembles of the

Armed Forces Band, Ensemble de la SMCQ in Montréal and Athelas Sinfonietta Copenhagen. He has held concerts in Scandinavia, the Baltic countries, Russia and Canada, and he has performed at festivals such as the Bergen International Festival, Oslo Chamber Music Festival, Ultima, Vestfold International Festival, MusiMarch in Montréal, Happy Days Sound Festival and the Oslo International Church Music Festival.

Marius Hesby er trombonist i Kongelige norske marines musikkorps. Han har diplomeksamen fra Norges musikkhøgskole, hvor han studerte med professor Ingemar Roos. Hesby er opptatt av trombonens muligheter som soloinstrument, og har urfremført verker av flere norske komponister, blant dem Mark Adderley, Lars-Thomas Holm, Ørjan Matre, Jon Øivind Ness og Arne Nordheim. Hesby har vært solist med Oslo filharmoniske orkester, Bergen filharmoniske orkester, Trondheim symfoniorkester, Kringkastingsorkesteret og blåseensemblene i Forsvarets musikk, Ensemble de la SMCQ i Montréal og Athelas sinfonietta i København. Han har holdt konserter i Skandinavia, de baltiske land, Russland og Canada, på festivaler som Festspillene i Bergen, Oslo kammermusikkfestival, Ultima, Vestfoldfestspillene, MusiMarch i Montréal, Happy days sound festival og Oslo internasjonale kirkemusikkfestival.

Founded in 1946, the **Norwegian Radio Orchestra** is today regarded with a unique combination of respect and affection by its public. The orchestra's repertoire is exceptionally wide, ranging from baroque, classical and contemporary to jazz, pop and rock. The Norwegian Radio Orchestra meets its audience at many different venues and central for the orchestra philosophy are concepts like play, curiosity and flexibility. The orchestra has enjoyed enormous success over the past years, harvesting critical acclaim, and has a pivotal role in Norwegian music as it represents a versatility that is unique in Norway. In the past years the orchestra has collaborated with international musicians and conductors such as Mario Venzago, Juano Mena, Kees Bakels, Mikail Jurowski, Anna Netrebko, Truls Mørk, Chloë Hanslip, Yo-Yo Ma, Stephen Kovacevich as well as the privilege of performing every year at the Nobel Peace Prize Concert. The orchestra handpicks its conductors, focusing on their suitability for the chosen repertoire and nature of the event/arrangement. From fall 2013, Miguel Harth-Bedoya joins as the orchestra's chief conductor. He is a conductor with many exciting projects and a large international footprint, who can give the orchestra a greater opportunity to be heard outside the country.

Kringkastingsorkestret ble startet i 1946, da NRK ønsket å etablere sitt eget radioorkester. Stammen i orkesteret var de allsidige musikerne i Bristol-orkesteret ledet av Øivind Bergh. Han ledet orkesteret i en rekke folkekjære programmer fra NRKs Store studio, og la dermed grunnlaget for den populariteten som opp igjennom årene har gjort Kringkastingsorkestret til "Hele Norges orkester". Kringkastingsorkestret er fortsatt til stede når store mediebegivenheter finner sted. Orkesteret er i dag fylt med de beste blant klassiske instrumentalister, men den musikalske filosofien er likevel den samme: Allsidighet, lekenhet og nysgjerrighet i forhold til alle typer musikk, og en uvilje til å dele musikken inn i båser. Kringkastingsorkestret er et fleksibelt orkester med et bredt repertoar, fra det symfoniske repertoaret og samtidsmusikken, til pop, rock, jazz og folkemusikk. Fra høsten 2013 tiltrer Miguel Harth-Bedoya som orkestrets sjefdirigent. Han er en dirigent på høyeste internasjonale nivå, med mange spennende prosjekter og et stort internasjonalt nedslagsfelt.

Thomas Rimul received his diploma in conducting at the Norwegian Academy of Music in 1998. He is artistic director of the Ensemble Ernst, a Oslo-based sinfonietta which in recent years has distinguished itself on the contemporary music scene, and has worked with several of Norway's leading sinfonietta orchestras, such as the Icelandic Caput ensemble, the Bit 20 Ensemble, Oslo Sinfonietta, Bodø Sinfonietta and the MiN ensemble. In the spring of 2011 he became chief conductor of the newly formed Arctic Sinfonietta in Tromsø. He has premiered seventy works, and his repertoire stretches from late classicism until today. He has also directed most of the Norwegian orchestras, and regularly guests the military and civilian brass orchestras. He has also taught conducting and interpretation of contemporary music at the Norwegian Academy of Music. Rimul has done recordings with Ensemble Ernst, Bodø Sinfonietta, The Norwegian Radio Orchestra, as well as with several military bands.

Thomas Rimul avla sin diplomeksamen i direksjon ved Norges Musikkhøgskole i 1998. Han er kunstnerisk leder for Ensemble Ernst, en Oslo-basert sinfonietta som lenge har hatt en markant posisjon i samtidsmusikkmiljøet, og har arbeidet med flere av Nordens ledende sinfonietta-orkestre, så som Islandske Caput

ensemble, Bit 20 Ensemble, Oslo Sinfonietta, Bodø Sinfonietta og MiN ensemblet. Våren 2011 tiltro han som sjefdirigent for nystiftede Arktisk Sinfonietta i Tromsø. Han har urframført et syttalls verker, og hans repertoar strekker seg fra sen klassisisme til i dag. Han har videre dirigert de fleste av de norske orkestrene, og gjester jevnlig de militære og sivile blåseorkesterne. Han har også undervist i direksjon og interpretasjon av samtidsmusikk ved Norges Musikkhøgskole. Rimul har plateutgivelser med Ensemble Ernst, Bodø Sinfonietta, Kringkastingsorkesteret og flere av militærkorpsene bak seg.

Recorded 10, 14-15, 21-23 March 2011 in Store Studio, NRK Oslo.

Producer and Editor: Geoff Miles

Engineer: Terje Hellem

Mixed by Geoff Miles in Rainbow Studios, Oslo

Liner notes: Malcolm MacDonald

Translation: Hild Borchgrevink

Cover design: Martin Kvamme

Photos: Erik Five Gunnerud

Released with support from Norsk Kulturråd, Fond for utøvende kunstnere, NRK.

©&© 2013 Norwegian Society of Composers

All trademarks and logos are protected. All rights of the
producer and of the owner of the work reproduced reserved.

Unauthorized copying, hiring, lending, public performance

and broadcasting of this record prohibited.

ISRC: NOLFA1369010-030 · ACD5069 Stereo

JON OLIVIND NESS

1 SUNBURST 22:43

**2 BURY MY HEART
AT KATNOSA 18:03**

**3 FIERCE KENTUCKY
MOTHERS OF DOOM 24:02**

MAGNUS LODDGAARD, PIANO

THOMAS KJEKSTAD, GUITAR

SVERRE RIISE, TROMBONE · MARIUS HESBY, TROMBONE

NORWEGIAN RADIO ORCHESTRA · THOMAS RIMUL, CONDUCTOR

7044581350690

©&© 2013 Norwegian Society of Composers
ISRC: NOLFA1369010-030 · ACD5069 Stereo · TT 64:48

